

af Folkekirken Kirkebygninger for vore Nabolandes Folkekirkes Præster og dernæst ogsaa for Præsterne ved Frimenighed, vel at mærke for saa vidt disse kan siges at være evangelisk-lutherske og deres Lære og Ritus stemmer overens med Folkekirken — og dette har man overladt til vedkommende Biskop at afgøre, idet man forlanger vedkommende Biskops Samtykke. Under disse Bestemmelser kan Frimenighedspræst Rørdam i Ryslinge ikke falde ind. Jeg maa hævde, at hans Forkyndelse ikke er evangelisk, ej heller luthersk, følgende ikke evangelisk-luthersk, og i alt Fald er det givet, at hans Lære og Ritus ikke er overensstemmende med Folkekirken Lære og Ritus. Dette Standpunkt er ogsaa Biskoppen af Fyns Stift kommet til, og den højtærede Kirkeminister giver i Bemærkningerne til Lovforslaget Biskoppen Medhold — ja, allerede deri, at han i det hele fremsætter Lovforslaget ligger en Godkendelse af Biskoppens Standpunkt. Spørgsmaalet bliver da: Bør saa Frimenighedspræst Rørdam have denne Ret? Ifølge Grundloven er Kirkens Væsen bestemt at være evangelisk-luthersk. I Konsekvens heraf har man aabnet Folkekirken Bygninger for de evangelisk-lutherske Menigheder, hvad enten disse befinder sig indenfor eller udenfor Folkekirken, naar de har Lære og Ritus sammen med den. Dermed har J. C. Christensen draget en ganske naturlig Grænse og trukket en ganske klar Linie. Hvis man gaar udenfor denne Grænse og tvangsaa bner Kirkerne ogsaa for Religionsamfund, der baade i Lære og Ritus er væsensforskellige fra Folkekirken, hvor kan man saa standse? Saa er det jo aldeles umuligt at lægge nogen som helst Grænselinie fast. Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen havde fuldkommen Ret i, at saa bliver Konsekvensen, at man bliver nødsaget til at aabne Kirkebygningerne for alle tænkelige Sekter og religiøse Sammenslutninger. Det forekommer mig, at naar man ved en Grundlovsbestemmelse har givet fuld Religionsfrihed i Landet og fuld Forkyndelsesfrihed, kan Støten med meget stor Sandsiro sige til disse religiøse Sammenslutninger: Lokalerne til eders Gudstjenester og Sammenkomster faar I skaffe jer selv, vi har en Folkekirke her i Landet, og vi stiller dens Kirkebygninger til Brug for Folkekirken Præster og ogsaa for Frimenighedspræster, under de Vilkaar, jeg før nævnte. Jeg kan derfor ikke indse, at det kan være synderlig nødvendigt for Rigsdagen at beskæftige sig med et Lovforslag af denne Art. Jeg finder ikke noget som helst her at forhandle om.

Jeg vil ligesom det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen udtale min Forundring over, at dette Lovforslag mod Sædvane ikke er ledsaget af Udtalelser fra Rigets Biskopper. Det kunde dog tænkes, at saadanne Udtalelser kunde være vejledende for Rigsdagen, naar den skal til at træffe Afgørelse i dette meget vanskelige Spørgsmaal, der netop vedrører Folkekirken indre Forhold i egentligste Forstand, dens Lære og dens Ritualer. Ogsaa jeg maa derfor spørge den højtærede Minister: Hvad siger Biskopperne? Idet jeg paa det allerbestemteste maa hævde, at Rigsdagen har Ret til at kende Biskoppernes Anskuelse om Lovforslag som dette, og det ganske uanset om deres Syn falder sammen med den højtærede Kirkeminister eller ej.

Jeg skal derefter gøre et Par Bemærkninger til Lovforslagets Enkeltheder. Det er fuldkommen rigtigt, at det er en ganske urimelig privilegeret Særstilling, man giver denne Mand. Saa snart blot 5 Familie-fædre eller Personer med egen Husstand begærer det, skal en hvilken som helst Kirkebygning i det ganske Land stilles til denne Frimenighedspræsts Raadighed, og medens man dog hidindtil har plejet at vise det Hensyn at spørge Sognepræsten, om Kirken muligvis var optaget paa det paagældende Tidspunkt, gør man end ikke dette her; nej, man „anmelder“ ganske simpelt, at Frimenighedspræst Rørdam skal have Kirken paa det og det Tidspunkt, og denne Anmeldelse sker ikke til vedkommende Kirkes Sognepræst, ej heller til vedkommende Menighedsraads Formand, men til en Person, som i Lovforslagets § 3 benævnes „vedkommende Kirkebetjent“. Maa det være mig tilladt at spørge den højtærede Kirkeminister: Hvem er det? Er det Graveren ved Kirken, eller hvem er det, der skal have denne Anmeldelse? Det forekommer mig, at man dog i alt Fald maa forlange, at vedkommende Sognepræst faar en Meddelelse om, at hans Kirke skal stilles til Raadighed for denne Frimenighedspræst, eller at i alt Fald Menighedsraadets Formand faar det. Og dette gør man uden at spørge hverken Stiftets Biskop eller vedkommende Provstis Provst eller vedkommende Menighedsraad eller vedkommende Sognepræst eller nogen som helst Autoritet indenfor Kirken. Paa et Magtbud af en politisk Magtfaktor stilles samtlige Prædikestole, samtlige Altre, samtlige Døbefonter i alle Landets Kirkebygninger til Raadighed for en Mand, der staar helt udenfor Folkekirken, og som ikke har hverken Lære eller Ritus fælles